

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **L. H.**
zastoupeného advokátem Mgr. Janem Úlehlou
sídlem Krajinská 224/37, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2013 č. j. 2013/28138-422, ve věci
ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 5. 2013 č. j. 2013/28138-422 a rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 12. 1. 2012 č. j. CBA-4/2012 se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 42 026 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Úlehly, sídlem Krajinská 224/37, 370 01 České Budějovice.
- III. Žalobci se po právní moci tohoto rozsudku **vracejí** z účtu Krajského soudu v Ostravě zaplacené soudní poplatky v celkové výši 12 000 Kč.

Odůvodnění:

A.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 12. 1. 2012 č. j. CBA-4/2012, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o uspokojení splatných mzdových nároků zaměstnance podle zák. č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZPNZ“) s odůvodněním že žádost byla podána dne 4. 1. 2012 přesto, že dřívější příkaz k úhradě mzdových nároků byl vydán dne 22. 11. 2011; žádost byla tedy podána v blokační 12-měsíční lhůtě stanovené § 5 odst. 1 ZOZPNZ.
2. Žalobce namítá, že zákon nikde nelimituje ani neukládá zaměstnanci povinnost uplatnit veškeré možné mzdové nároky dle ZOZPNZ jedinou žádostí pod sankcí ztráty zbytku nároku (v jediné žádosti neuplatněného). Žalobci tak není zakázáno učinit více postupných žádostí.
3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Pozdější doplacení již částečně přiznaných mzdových nároků by podle něj představovalo obcházení § 5 odst. 2 ZOZPNZ. Žádost by přitom byla navíc uplatněna až po uplynutí lhůty stanovené ZOZPNZ k podání žádosti.

B.

4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

C.

5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce se obrátil na Úřad práce ČR dne 10. 8. 2011 s žádostí o přiznání mzdových nároků za květen a červen 2011, o čemž Úřad práce ČR rozhodl 30. 8. 2011. Žalobcovo odvolání proti tomuto jeho rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2011 a příkaz k úhradě přiznaných částek byl vydán 22. 11. 2011.
6. Odvolací řízení uvedené v odst. 5 tohoto odůvodnění bylo zahájeno podáním žalobce doručeným Úřadu práce ČR dne 15. 9. 2011, jejíž nosné pasáže soud pro přesnost cituje:
„Žádost

Dne 1. 9. 11 jsem obdržel rozhodnutí o uspokojení mzdových nároků (...). Zažádal jsem o ně 10. 8. 11 přes úřad práce ve Vsetíně. V té době jsem nemohl žádat ještě o odstupné, které mně náleží ve vyšší 3 měsících (...) mám nárok na tři minimální platby (což je 8 000 Kč měs) 24 000 Kč.

Pracovní poměr byl ukončen 15. 7. 11. tak že mně patří za polovinu 7. měsíce plat což činí 4 400 Kč.

Jelikož jsem neměl žádnou dovolenou a odpracoval jsem 6 měsíců mám nárok na 10 dnů dovolené to je 5 tisíc Kč.

Souhrn: odstupné - 24 000 Kč

½ 7. měsíce - 4 400 Kč

dovolená - 5 000 Kč

33 400 Kč – daň

(...)

Tuto žádost podávám zároveň jako odvolání k Ministerstvu práce a soc. věcí Č. R, jeho podáním u Úřadu práce Č. R. – krajské pobočky v Č. Bud.

(...)“

7. Dále bylo Úřadu práce ČR dne 4. 1. 2012 doručeno žalobcovo podání nazvané „Žádost o uspokojení mzdových nároků“, v níž žalobce (při sepisu tohoto podání již zastoupen advokátem) žádá o uspokojení nároků: mzda za červenec 2011 v částce 5 000 Kč a odstupné v částce 30 000 Kč.
8. Žádost uvedená v odst. 7 tohoto odůvodnění byla zamítnuta rozhodnutím Úřadu práce ČR ze dne ze dne 12. 1. 2012 č. j. CBA-4/2012 s odůvodněním že žádost byla podána dne 4. 1. 2012 přesto, že dřívější příkaz k úhradě mzdových nároků byl vydán dne 22. 11. 2011; žádost byla tedy podána v blokační 12-měsíční lhůtě stanovené § 5 odst. 1 ZOZPNZ.
9. Žalobcovo odvolání proti rozhodnutí uvedenému v odst. 8 tohoto odůvodnění zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím. Byť je jeho odůvodnění rozsáhlejší, základem je potvrzení úvahy Úřadu práce ČR o tom, že žádost byla podána dne 4. 1. 2012 přesto, že dřívější příkaz k úhradě mzdových nároků byl vydán dne 22. 11. 2011; žádost byla tedy podána v blokační 12-měsíční lhůtě stanovené § 5 odst. 1 ZOZPNZ.

D.

10. Krajský soud se na základě tohoto skutkového stavu neztotožňuje s názorem správních orgánů o tom, že podání ze dne 4. 1. 2012 je novou samostatnou žádostí.
11. Vzhledem k tomu, že žalobce v „žádosti“ podané dne 4. 1. 2012 neuplatnil jiné nároky než v (nevyřízené) žádosti podané již 15. 9. 2011, je třeba uzavřít, že podání doručené Úřadu práce ČR je jen doplněním žádosti podané již dne 15. 9. 2011.
12. Datum 15. 9. 2011 pak není datem, které by časově následovalo po 22. 11. 2011 (vydání příkazu k úhradě mzdových nároků).

E.

13. Správní orgány se tak dopustily procesního pochybení, považovaly-li podání ze dne 4. 1. 2012 za samostatnou žádost a přehlížely přitom žádost podanou žalobcem již 15. 9. 2011.
14. Tato procesní vada pak – vzhledem k závěrům správních orgánů – měla zásadní vliv na rozhodnutí o věci samé. Proto krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadou je stíženo i řízení před správním

orgánem I. stupně, zrušil krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí prvostupňové. Věc pak soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

15. Pro úplnost soud dodává, že podání doručené Úřadu práce ČR je třeba pokládat za žádost o uspokojení mzdových nároků i přesto, že ji žalobce „*podal současně jako odvolání*“ proti předcházejícímu rozhodnutí a o tomto odvolání bylo rozhodnuto. Každé podání je totiž třeba podle § 37 odst. 2 věty druhé zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, posuzovat podle jeho skutečného obsahu.
16. Byly-li pak uvedeným podáním uplatněny vůči Úřadu práce ČR jiné nároky než předcházejícím podáním doručeným 10. 8. 2011, nelze učinit jiný závěr, než že se jedná o novou žádost a jako s takovou s ní mělo být naloženo.

F.

17. Krajský soud zastává názor, že toto řízení je osvobozeno od soudních poplatků podle § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, když plnění vyplácené zaměstnancům státem jako ochrana při platební neschopnosti zaměstnavatele je podle krajského soudu tzv. „státní dávkou“.
18. Pojem „státní dávka“ nedefinuje zákon o soudních poplatcích ani žádný jiný právní předpis České republiky. Vyskytuje se krom zákona o soudních poplatcích již jen v zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů [§ 4 odst. 1 písm. i)] jako plnění osvobozené od daně, ovšem bez jakéhokoli odkazu či definice, a v dnes již zrušeném zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů [§ 9 písm. f) – zde jako „*další státní sociální dávka*“] jako aprobovaný účel zpracování citlivých údajů, ovšem opět bez jakékoli definice či odkazu.
19. Krajský soud proto sdílí názor komentářové literatury: „*Jedná se o sběrnou kategorii, přičemž je do značné míry na rozhodovací činnosti soudů, jaké typy plnění sem budou zařazeny.*“ (Večeřa, J.: Zákon o soudních poplatcích. Komentář. Wolters Kluwer Praha 2015).
20. Podle názoru zvláštního senátu zřízeného podle zák. č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (usnesení ze dne 25. 9. 2018 č. j. Konf 15/2018-11) ve shodě s komentářovou literaturou (Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. C. H. Beck Praha 2012) staví plnění poskytované státem jako ochrana při platební neschopnosti zaměstnavatele po bok jiných dávek sociálního zabezpečení.
21. Bylo by i proti smyslu předmětné dávky, která má zaměstnanci pomoci překlenout období, kdy je bez prostředků (které mu měl vyplatit jeho zaměstnavatel, ale neučinil tak), požadovat po dotčeném zaměstnanci platbu soudního poplatku.
22. Proto krajský soud uzavírá, že plnění poskytované státem jako ochrana při platební neschopnosti zaměstnavatele je „státní dávkou“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích a soudní řízení v těchto věcech je od soudních poplatků osvobozeno.
23. Z tohoto důvodu krajský soud nevybral poplatek z žaloby a rozhodl též o vrácení zaplacených soudních poplatků z dovolání, které tak byly zaplacený dne 17. 10. 2014 (2 000 Kč) a 30. 11. 2016 (10 000 Kč) na základě nesprávných výzev soudů (§ 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích).

24. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že mu nepřisluší přezkoumávat závěry Nejvyššího správního soudu, který dne 12. 4. 2019 v této věci vybral soudní poplatek z kasační stížnosti proti usnesení podepsaného soudu ze dne 22. 2. 2019 č. j. 64 Ad 1/2019-271.

G.

25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

- a) zaplacený soudní poplatek – viz bod 24. tohoto odůvodnění 5 000 Kč
- b) náklady právního zastoupení advokátem
 -) odměna advokátky za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč bez DPH / úkon při těchto úkonech právní služby:
 - 1) příprava a převzetí věci
 - 2) sepis žaloby 16. 7. 2013
 - 3) sepis žaloby 27. 9. 2013
 - 4) sepis odvolání 4. 2. 2014
 - 5) sepis dovolání 6. 8. 2014
 - 6) účast u jednání 14. 10. 2015
 - 7) sepis vyjádření k odvolání 15. 2. 2016
 - 8) sepis dovolání 13. 9. 2016 § 7, § 9 odst. 4 písm. d)
 - 9) sepis kasační stížnosti 21. 3. 2019 vyhl. č. 177/1996 Sb. 27 900 Kč
 -) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / úkon § 13 odst. 3
při úkonech právní pomoci vypočtených vyhl. č. 177/1996 Sb. 2 700 Kč
pod písm. ▫)
 -) DPH 21% z částek uvedených pod písm. ▫)- § 57 odst. 2 s. ř. s. 6 426 Kč
▫)

Celkem 42 026 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

26. Pro úplnost soud dodává, že odměnu advokátovi jako účelně vynaložený náklad nepřiznal za doplnění odvolání ze dne 31. 3. 2014 (doplnění neobsahuje žádnou argumentaci, která by nemohla být již součástí odvolání ze dne 4. 2. 2014) a za vyjádření k výzvě soudu ze dne 7. 7. 2015 (jedná se o skutečnosti, které měly být obsaženy již v žalobě).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 17. září 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu